

gyndte med at udtale, at det Forslag, der forelaa til Behandling her i Tinget i 1920, efter at det var vedtaget i Folketinget, i udpræget Grad var mærket af Dyrctiden og vilde medføre en Udgiftsforøgelse paa 6 Mill. Kr. Vi har ikke fra vor Side været blinde for, at Prisniveauet ikke i Øjeblikket er det samme, som da Folketinget drøftede Sagen, og det er netop ogsaa under Hensyn hertil, at vi i Forespørgselen har udtalt, at vi ønskede enten det Forslag eller et andet Forslag til en virkelig Revision af Enkeloven fremsat, idet vi var klare over, at der naturligvis maatte optages en ny Forhandling om Formue- og Transgrænserne og om Bidragenes Størrelse efter det nu foreliggende Prisniveau, hvilket dog ikke forhindrer, at man kunde have optaget disse Forhandlinger paa Grundlag af det da af Folketinget vedtagne Forslag.

Den højtærede Indenrigsminister synes derefter at antyde, ganske vist i meget vage Vendinger, at naar Forslaget ikke var kommet videre, end det kom, skyldtes det til Dels den netop af undertegnede fremsatte Kritik. Det kan ikke være den højtærede Indenrigsministers virkelige Opfattelse. Det er fuldkommen rigtigt, at jeg fremsatte en hel Del kritiske Bemærkninger og ønskede en Del Ændringer af formel Art i Forslaget, men det er lige saa rigtigt — det blev ogsaa fremhævet af den højtærede Indenrigsminister selv —, at det ikke i mindste Maade berørte det, som Forslaget reelt drejede sig om: Transgrænserne og Bidragene. Endvidere var Forholdet det i Udvalget, at mine formelle Ændringer, som jeg til et hvilket som helst Tidspunkt var villig til at trække tilbage, hvis de i mindste Maade skulde sinke Sagens Behandling, overhovedet ikke kom til Drøftelse, idet Sagen straks blev standset fra en vis Side indenfor Venstre ud fra Ønsket om at indhente en hel Del nærmere Oplysninger. Den af mig fremsatte Kritik, der tilsigtede at gøre Lovforslaget endnu bedre, formelt set, end det var, da det kom fra Folketinget, har altsaa ikke i mindste Maade haft Indflydelse paa Forslagets senere Skæbne.

Saa vidt jeg forstod den højtærede Indenrigsminister, antydede han dernæst, at man ikke kunde undre sig over, at Venstre i Landstinget, maaske støttet af det konservative Folkeparti, vilde se lidt nøjere paa dette Forslag og ikke var saa ubetinget begejstret for det, idet der ikke var taget Hensyn til Venstres Stilling i Folketinget. Men er der nogen Grund for den højtærede Indenrigsminister eller for os heroppe til

at varetage Venstres formentlige krænkede Æresfølelse i Folketinget, naar Forholdet er det, at Venstres Ordfører, daværende Folketingsmand Jensen-Sønderup, ved Sagens anden Behandling kunde udtale følgende, som staar i Folketingstidenden for 9. Marts 1920, Sp. 4174: „Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger, bl. a. fordi jeg har set et og andet Sted, at det da omsider lykkedes i Udvalget at overvinde den Modstand, der fra Venstres Side var rejst mod Forslaget. Jeg vilde gerne slaa dette ned. Der har ikke fra Venstres Side været nogen som helst Modstand mod Lovforslaget, og naar mit Navn findes blandt dem, der har været Ændringsforslagsstillere, vil jeg understrege, at det kun er blevet Tilfældet, fordi Flertallet har ønsket, at jeg skulde stille de Ændringsforslag, jeg har stillet. Jeg har udtrykkelig betonet, at jeg ikke vilde være med til at lægge nogen som helst Sten i Vejen for Lovforslaget; men da der fremkom Ønske om, at man skulde gøre et Forsøg paa at faa en Ordning i den af mig antydede Retning, har jeg ikke villet undslaa mig for at prøve at sætte op paa Papiret, hvorledes saadanne Ændringer maatte se ud.“ Dette tyder virkelig ikke paa nogen Utilfredshed hos Venstres Ordfører i Folketinget, tværtimod, det er nærmest en Tak til de daværende Regeringspartier, det radikale Venstre og Socialdemokratiet, fordi de viste Venstres Tanker saa meget Hensyn, at de bad om at faa dem formuleret i Ændringsforslag. Det viste sig saa ved de senere Forhandlinger, at denne Formulering ikke kunde tiltrædes fra de forskellige Sider, og saa blev man enig om det Forslag, der blev oversendt hertil, uden at der forelaa nogen som helst Utilfredshed fra Venstres Side, saaledes som jeg nu har oplyst. End ikke det konservative Folkeparti følte sig tilsidesat eller var utilfreds med det vedtagne Forslag, idet dette Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Parkov, ved anden Behandling, jfr. Tidenden Sp. 4175, sagde: „Jeg vil derfor gerne understrege, at Arbejdet fra alle Sider i Udvalget er sket med det Maal for Øje, at der skulde komme til at foreligge en enstemmig Indstilling og en Indstilling, som i det store og hele byggede paa Lovforslaget, saaledes som det forelaa i sin oprindelige Form.“ Jeg har altsaa fuldkommen Ret i, at det var den rene Idyl, der herskede i Folketinget, og at den Modstand, Forslaget mødte, først mødte det i Landstingsudvalget, hvor man fra visse Sider indenfor Venstre stillede Krav om en hel Række yderligere Oplysninger.